

Jeg kan saaledes nævne, at Aarhus har en aarlig Kirkeskat paa ca. 70 000 Kr.; deraf bliver kun de 20 000 Kr. i selve Byen til Lønning af Byens Præster, medens de 50 000 Kr. gaar ud til Landdistrikterne. I Byer som Rønne og Stege gaar hele Kirkeskatten bort fra Byen og ud i Landdistrikterne. I Byer som Horsens, Slagelse og en Række andre gaar Kirkeskatten med Undtagelse af et Par Tusinde Kroner ligeledes bort fra Byerne og ud til Landdistrikterne.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen sagde, at det, der knytter Menighederne i Danmark sammen, er heldigvis de fleste Steder noget mere værdifuldt end netop Fællesskabet om Udredning af Skatter og andre Afgifter, og jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem heri. Men dette, at der er noget andet end Fællesskabet om Skatter og Afgifter, der holder Menighederne sammen, skulde dog helst ogsaa have den Følge, at den ene lille Menighed ikke lod andre betale, for at den kunde beholde en Fordel fremfor disse andre Menigheder.

Jeg skal dermed forlade dette Spørgsmaal og gaa over til de Spørgsmaal, der er rettet til mig angaaende forskellige sønderjydske Forhold. Det ærede Medlem Hr. Schmidt har anket over, at det tyske Sprog ikke kan anvendes lige saa frit i de sønderjydske Kirker som Svensk og Norsk. Jeg vil hertil gøre den Bemærkning, at Brugen af Svensk og Norsk i de danske Kirker er fastsat ved Lov af 30. Juni 1922, medens Anvendelsen af Tysk er fastsat ved en kongelig Anordning af 30. Marts 1925. Hovedsynspunktet i denne Anordning er, at der skal afholdes Gudstjenester i det tyske Sprog overalt, hvor der skønnes at være Trang dertil, og at der i alle Menigheder, ogsaa hvor der ikke fastsættes Gudstjenester i det tyske Sprog, skal gives Adgang for Menighedsmedlemmerne til at faa kirkelige Handlinger udført paa Tysk. Derudover kan Gudstjeneste forrettes paa Tysk ifølge særlig, i hvert enkelt Tilfælde indhentet Tilladelse fra Biskoppen, og en saadan Tilladelse er aldrig blevet nægtet. Denne Ordning gælder for Sognemenigheder og maa selvfølgelig ogsaa gælde i de Tilfælde, hvor en Frimenighed har faaet Tilladelse til at bruge Folkekirkens Kirker, idet man ikke godt kan antage, at det er Lovens Hensigt at give en Frimenighed og dens Præster en større Ret til at bruge en Sognekirke, end Sognemenigheden har.

Saa har der ligeledes fra forskellige ærede Medlemmer, som repræsenterer Søn-

derjylland, været anket over de økonomiske Vilkaar, hvorunder Frimenighederne faar overladt Folkekirkens Kirker til Brug, men de ærede Medlemmer har omtalt dette Spørgsmaal paa vidt forskellig Maade, idet nogle har ment, at det var Frimenighederne, der blev forurettede, og andre, at det var Sognemenigheden, der blev forurettet derved.

Jeg skal oplyse, hvad der har fundet Sted i et af disse Tilfælde, et Tilfælde, som ogsaa er nævnt under den foregaaende Behandling, nemlig i Sagen fra Vilstrup Sogn ved Haderslev. Under de Forhandlinger, som fandt Sted mellem Menighedsraadet og Frimenigheden, stillede Menighedsraadet sig paa det Standpunkt, at det ønskede en Ordning, ved hvilken Sognemenigheden til enhver Tid holdtes skadesløs for det ved Frimenighedsmedlemmernes Udtrædelse forvoldte Indtægtstab, saaledes at Frimenigheden aarlig til Menighedsraadet indbetalte et Beløb, der svarede til, hvad Medlemmerne, hvis de var forblevet i Sognemenigheden, vilde være kommet til at bidrage gennem Ligningerne til Kirkens Kasse, Kirkebetjeningskassen, Menighedsraadskassen og Præstelønningskassen, derunder baade Underskud paa Præsteboligen og Offerafsløsningsvederlag.

Det synes indlysende, at Menighedsraadet der har taget Munden for fuld, idet det naturligvis ikke kan paalægges en Frimenighed, selv naar den bruger Sognekirken, at svare Skat til saadant noget som Menighedsraadskassen og Præstelønningskassen, Underskud paa Præsteboligen o. s. v. Ministeriet havde tidligere i Anledning af et Tilfælde herhjemme i det gamle Land i Aaret 1922, altsaa under min Forgænger i Ministeriet, udtalt sig om de Principper, som i et saadant Tilfælde, hvor en Frimenighed ønsker at gøre stadig Brug af Sognekirken til Gudstjenester, skulde følges. Det var i Anledning af en Frimenighed i Aulum Sogn i Nørrejylland. Den Gang udtalte Kirkeministeriet, at ved Fastsættelsen af Vederlaget skal der ikke blot tages Hensyn til Dækning af Udgifterne ved Kirkens Opvarmning, Belysning o. lign., men til samtlige Udgifter ved Kirkens Vedligeholdelse og Drift, derunder ogsaa Forrentningen af Kirkens Gæld. Og senere har Kirkeministeriet udtalt, at der ogsaa skal tages Hensyn til Kirkens Status og Antallet af de Gudstjenester, til hvilke Kirken overlades Frimenighedskredsen, samt til Frimenighedskredsens Størrelse og Ydeevne.

Jeg mener, at naar man følger disse